

nu se gândise, poate, niciodată. Șovăielile și deciziile lui compun un personaj comic de mare finețe, iar felul cum progresează relația cu stăpâna sa, de la absolută respingere de către aceasta, la acceptare și, în finalul trist, când miss Daisy e deja la azilul de bătrâni, la mărturisirea ei că a fost singurul om cu care s-a înțeles și de care este legată, aduce pe scenă duișia scontată de autor și de regizor. Cel care contrapunctează sentimentul cam dulceag ce ar fi putut rezulta este tot omul simplu, care, deși înduioșat și el, respinge manifestarea evidentă cu un gest de modestie și neîncredere jucată în același timp cu naturalețe cuce-ritoare. Scenografia Ștefaniei Cenean consună în mod fericit cu ideea regizorală a unui spectacol de emoție și sensibilitate, fiind în același timp astfel construită încât să poată constitui cadrul diverselor scene, fără mari pauze de reconstrucție a decorului.

Astfel, cu mijloace simple, scenice și actoricești, se obține un spectacol plăcut, cu care Teatrul Evreiesc de Stat marchează un pas demn de toată admirația în noua stagiune teatrală. Soluțiile de fragmentare a scenelor, scurte, de la o vârstă la alta, de la o mică poveste constitutivă a celei mari la alta, sunt, de asemenea, simple și firești, fără nimic forțat, fără inovații și experimente, pe linia spectacolelor cu care ne-a obișnuit acest teatru.

Teatrul Evreiesc de Stat, București – Miss Daisy și șoferul ei (Driving Miss Daisy) de Alfred Uhry. În românește de Alice Georgescu. Regia: Claudiu Goga. Scenografia: Ștefania Cenean. Ilustrația muzicală: Vasile Manta. Cu: Maia Morgenstern (Daisy Werthan), Mircea Rusu (Hoke Coleburn), Mircea Drimbăreanu (Boolie Werthan). Data premierei: 6 octombrie 2009.

„Dumnezeul de a doua zi” la Teatrul ACT

Piesa dlui Mimi Brănescu („dlui” ca să nu existe nici un echivoc, dat fiind numele permisiv pentru așa ceva) a câștigat un premiu la concursul de comedie de acum trei ani de la teatrul de profil, ca să spun așa. Dar fiți pe pace, nu e o comedie. Nu e nici dimpotrivă, dar comedie e doar pe alocuri, așa cum orice tragedie sau dramă este. Firește, în relatarea vizitelor de săptămâni și, poate, luni, a părinților celor doi protagoniști în micul lor apartament, apare comedia. Dar ea dispare odată cu plecarea lor, când tandrețea îndelung reprimată, din pudoare față de ai bătrâni, e antrenată atât de bine să se reprime, încât nu mai poate reapărea. Ca o pasăre Phoenix care se antrenează mai mult cu focul decât cu renașterea din propria cenușă, iar în final arde definitiv...

O iubire neașteptată și, mai ales, ciudată, apărută într-un moment de cumpănă pentru ambii protagoniști, dă naștere întregii povești. Scriitura lui Mimi Brănescu (subliniez, dlui M. Br.) e fluentă și plină de umor, chiar dacă ea descrie stări și situații, într-un mod original, pentru că personajele își povestesc pe rând, fiecare pe culoarul său, cele întâmplare între ele. Ea a plecat imediat după ce micul lor apartament se golise în sfârșit de bătrânii dornici de viață, inclusiv sau mai ales, sexuală, a ajuns în Franța, el debutează prin a-i scrie cât de mult îi lipsește. Ea, firește.

Vlad Zamfirescu face un rol bun, fără să iasă din rând, cum nu iese nici partenera sa, dacă putem să-i spunem astfel, Mirela Opreșor. Autorul însuși îi constrânge pe cei doi protagoniști să se descurce mai mult pe cont propriu, marcând singurătatea în care au plonjat după despărțirea lor abruptă. Cel pe care-l așteaptă ei este Dumnezeu de a doua zi. A doua zi după ce? te întrebi în final, dar nici autorul, nici personajele, nici regizorul, cumiți, nu vor „să răspundă”, asemenea lui Nenea Anghelache din celebra povestire a lui Caragiale.

O poveste maximalistă, dacă pot risca acest barbarism, spusă cu mijloace minime, așa cum șade bine teatrului de astăzi. Ea e pe un drum presărat cu benzi întrerupte de nisip, el e acasă, își face o ciocolată caldă, ba își prăjește chiar și niște cartofi pe reșoul special instalat pe scena de la ACT, scenă e un fel de a zice, mai degrabă ring în mijlocul spectatorilor. Scenograful Ștefan Caragiu a dotat spațiul de joc cu cele necesare, fără a abuza de vreun element, ba chiar construind, în final, pentru fata care își amintește cu drag de iubitul pe care l-a părăsit, așa, pentru că trebuia, o machetă a spațiului în care se mișcase și își trăise și ea, defuncta, acum, povestea de dragoste. Este un simbol al tandreții foarte bine marcat de micul obiect.

Mimi Brănescu știe să decupeze asemenea mici povești de viață și mai știe și să folosească acele cuvinte cu care alții fac marmeladă, cele interzise până nu de mult, în doze strict funcționale și fără abuz, normal, așa cum le auzi pe stradă, ba încă mai discret. E și asta o știință, azi, când din cuvintele sexului se face un scop în sine, autorii neexperimentați pierzând direcția din cauza lor. Este și analiză psihologică în doze suportabile în această piesă, ca și-n altele ale acestui actor-dramaturg afirmat din plin în ultimii ani.

În fine, Claudiu Goga a compus un spectacol care poate să atragă publicul la teatru, mai ales pe cei tineri care își regăsesc, eventual, poveștile de dragoste expirate în ceea ce văd și aud pe scenă. Or, după cum se știe, acesta e secretul succesului, mai ales azi, când ratingul este vânat de toată lumea, iar atitudinile aristocratice de tip Pașadia nu mai au nicio priză la public.

Piesa a mai fost reprezentată la Teatrul de Comedie, unde a și fost premiată în anul 2006, în regia lui Marcel Top și avându-i ca interpreți pe Claudiu Bleonț și Delia Seceleanu, dar acolo și atunci personajele au fost văzute cu totul altfel, poate contaminate de exuberanța finală a celor bătrâni, la care se referă autorul și cei doi tineri, cu gesturi largi, țipete și violență. În spectacolul lui Claudiu Goga, lucrurile se petrec ca și cum ar fi trecut mult timp de când cei doi s-au despărțit, iar bărbatul e cel care dă în plâns din când în când, în timp ce ea, fata, zâmbește nostalgic și melancolic după o dragoste pierdută nici ea nu știe bine de ce. Niciunul dintre ei nu ridică glasul și poate de aceea și cuvintele prohibite sună atât de natural. E oarecare oboseală în vorbele celor doi, o posibilitate de citire a unui text cu destule subtilități de limbaj și de analiză. Dacă la Teatrul de Comedie, spectacolul era unul de furioși, aici tinerii nu mai sunt furioși, ci mai mult resemnați cu ceea ce li s-a întâmplat, împăcați. Aceasta e, desigur, lectura lui Claudiu Goga, un regizor care nu crede în strigăte și agitație, alegând alte căi pentru a spune același lucru, dacă nu cumva chiar mai mult.

Teatrul ACT – Dumnezeu de a doua zi de Mimi Brănescu. Regia: Claudiu Goga. Scenografia: Ștefan Caragiu. Cu: Mirela Opreșor și Vlad Zamfirescu. Data premierii: 8 septembrie 2009.